

ICu privire la necesitatea, temeinicia și proporționalitatea măsurii preventive:

Potrivit art. 202 alin. 1 Cod proc. pen., *”măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni”*, cele trei scopuri enumerate de textul legal nefiind impuse în mod cumulativ.

Potrivit alin. 3 al art. 202 Cod proc. pen., *”orice măsură preventivă trebuie să fie proporțională cu gravitatea acuzației aduse persoanei față de care este luată și necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia”*.

În cauză măsura arestului preventiv a fost solicitată raportat la dispozițiile art. 223 alin. 2 Cod proc. pen. potrivit cărora măsura poate fi luată:

”dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că s-a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, ..., o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.”.

Judecătorul de drepturi și libertăți reține că, pentru luarea unei măsuri preventive față de un inculpat suspectat că a comis o infracțiune, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a expus patru motive fundamentale acceptate, respectiv:

- pericolul ca acuzatul să fugă (cauza *Stögmüller c. Austriei*, Hotărâre din 10.11.1969, §15);
- riscul ca acuzatul, odată repus în libertate, să împiedice aplicarea justiției (cauza *Wemhoff c. Austriei*, Hotărârea din 27.06.1968, § 14);
- să comită noi infracțiuni (cauza *Matzenetter c. Austriei*, Hotărârea din 10.11.1969, §9);
- să tulbure liniștea publică (cauza *Letellier c. Franței*, Hotărârea din 26.06.1991, §51 și cauza *Hendricks c. Olandei*, nr. 43701/04, 5 iulie 2007).

În concret, se apreciază că există riscul împiedicării aplicării justiției măsura fiind necesară în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal în condițiile în care în cauză urmează a fi audiați martori, existând totodată și riscul real de continuare a activității infracționale, prin intermediul altor persoane, raportat la modalitatea extrem de ingenioasă „patentată” de-a lungul timpului pentru fraudarea examenelor.

Judecătorul va constata că gravitatea acuzațiilor aduse inculpaților este dată nu doar de limitele de pedeapsă pentru infracțiunile cercetate, ci și de împrejurările de săvârșire a acestora – o perioadă relativ extinsă a activității presupus infracționale, stopată doar prin intervenția organelor judiciare, un număr ridicat de persoane implicate în această activitate, cu ignorarea tuturor consecințelor negative extrem de grave ale activității infracționale, aspecte ce impun o reacție fermă din partea autorităților statului pentru protejarea ordinii publice.

Modalitatea în care ar fi fost comise infracțiunile evidențiază un grad ridicat de organizare și premeditare, reflectând complexitatea unei veritabile rețele infracționale și măsurile luate pentru a evita descoperirea de către autorități, precum și intenția de a se continua această activitate în alte locații.

De asemenea, judecătorul are în vedere nu doar preținsele circumstanțe reale, ci și ceea ce acestea par să denote cu privire la inculpați, respectiv: cutezanță sporită, specializare, apetență crescută pentru surse ilicite și facile de venit, capacitatea de a acționa în mod conspirat, lipsa oricăror griji față de consecințele negative ale introducerii în trafic, în final, ale unor persoane ce nu dețin abilitățile necesare atestatorilor obținute în mod fraudulos și care, fără doar și poate, sporesc riscul săvârșirii unor alte infracțiuni la regimul rutier.

Tribunalul Cluj apreciază că arestarea preventivă este pe deplin proporțională cu gravitatea acuzațiilor și cu stadiul în care se află urmărirea penală, respectiv, în momentul imediat următor celui în care inculpații XY și ZX au aflat că sunt vizați de o anchetă penală.

Referitor la măsura arestului la domiciliu sau a controlului judiciar, trebuie menționat că acestea se bazează, în mare măsură, pe respectarea de către inculpați a unor reguli impuse. În speță, preținsele circumstanțe reale de săvârșire sunt de natură a limita drastic încrederea judecătorului că, în cadrul unor măsuri mai blânde, chiar sub anumite garanții procesuale, aceștia se vor conforma în mod real obligațiilor corelative.

Nu poate fi omis nici faptul că interdicțiile ce pot fi impuse inculpaților apar ca ineficiente, în condițiile în care controlul efectuat de organele de poliție nu este unul permanent, iar posibilitatea de a lua legătura cu alte persoane în scopul îngreunării desfășurării anchetei penale este ridicat.

Din faptul că atât arestarea preventivă, cât și arestul la domiciliu sunt măsuri preventive privative de libertate, nu se poate deduce că singura diferență dintre acestea constă în locul de executare a măsurii, fie într-un centru de arest preventiv, fie la domiciliul persoanei vizate. Cele două măsuri diferă semnificativ în ceea ce privește nivelul și întinderea supravegherii. Astfel, arestarea preventivă implică o supraveghere continuă și directă, asigurată de personalul specializat al autorităților, într-un spațiu securizat. Aceasta reduce aproape complet posibilitatea inculpaților de a comunica neautorizat cu alte persoane, de a influența martori sau de a se implica în activități care ar putea afecta buna desfășurare a procesului penal. În schimb, arestul la domiciliu, deși presupune o anumită restrângere a libertății de mișcare, este mai permisiv. Supravegherea este, de regulă, realizată prin mijloace tehnice, cum ar fi brățărilor electronice, sau prin controale periodice efectuate de poliție, metode care pot fi ocolite sau care pot fi insuficiente în prevenirea contactelor neautorizate.

Inculpații XY și ZX sunt acuzați de săvârșirea unor infracțiuni de o gravitate crescută, în pofida lipsei antecedentelor penale, iar perioada îndelungată în care aceștia ar fi desfășurat activități ilicite conturează o neîncredere legitimă și serioasă că, lăsați în libertate sau sub o formă de măsură preventivă mai blândă (arest la domiciliu sau control judiciar), care să permită o oarecare libertate, s-ar conforma obligațiilor corelative.

În esență, cu cât activitatea presupus infracțională are o durată mai îndelungată, iar nu un caracter întâmplător, cu atât mai mult un asemenea factor accentuează pericolozitatea inculpaților și relevă riscul de reiterare a unui comportament aparent infracțional ce ar fi încetățenit de-a lungul timpului în conștiința inculpaților ideea unui ilicit manifestat în mod constant fără repercusiuni, ci cu beneficii, prin obținerea cu ușurință a unor sume de bani.

Inculpatul XY, prin presupusul comportament infracțional, pare să încalce în mod obișnuit îndatoririle pe care și le-a asumat, ignorându-și complet atribuțiile de serviciu, din convorbirile înregistrate în mediul ambiental reieșind că întreaga instituție ar fi fost deturnată de la scopul său legal, persoanele incluse în comisiile de examinare pentru obținerea atestatelor profesionale permițând fraudarea acestora în numele inculpatului sau chiar pe cont propriu.

Judecătorul de drepturi și libertăți va concluziona că doar cea mai drastică măsură preventivă este aptă să înlăture pericolul concret pe care inculpatul XY îl prezintă pentru ordinea publică, luarea unei măsuri mai blânde nefiind aptă să atingă scopul urmărit – buna desfășurare a procesului penal și riscul săvârșirii de noi infracțiuni similare.

Gravitatea infracțiunilor presupus săvârșite determină proporționalitatea celei mai drastice măsuri preventive, încălcarea la nivel de suspiciune rezonabilă a unor atribuții asumate profesional conducând la convingerea că eventuale obligații impuse în cadrul unui arest la domiciliu sau control judiciar ar urma să fie încălcate cu la fel de multă ușurință în scopul îngreunării desfășurării în bune condiții a procesului penal și chiar al sustragerii sale de la urmărire penală și judecată.

În contextul în care inculpatul ZX pare să fi contribuit în mare măsură la conceperea noului mod de operare de natură a păstra clandestinitatea activității infracționale, inculpatul XY achiesând de cele mai multe ori la ideile sale, judecătorul consideră că doar o reacție fermă și promptă a autorităților judiciare este aptă a conduce la atingerea scopurilor legale prevăzute de art. 202 alin. 1 Cod procedură penală.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul art. 226 Cod proc. pen. raportat la art. 223 alin. 2 și art. 202 alin. 1 și 3 Cod proc. pen., admite propunerea formulată în dosar nr. 4697/159/P/2024 de către Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj și, în consecință:

1. Dispune arestarea preventivă a inculpatului XY, [.....], cercetat pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită în formă continuată, prev. de art. 289 alin. (1) Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. (1) Cod penal (3 acte materiale), folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații care nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații în scopul obținerii de foloase necuvenite, prev. de art. 12 lit. b) din Legea 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. (1) Cod penal (2 acte materiale) și constituirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. (1) Cod penal, totul cu aplicarea art. 38 alin. (1) Cod penal, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 01.04.2026 și până în data la 30.04.2026, inclusiv.

În temeiul art. 227 alin. 2 Cod proc. pen. respinge ca neîntemeiată cererea de luare a măsurii arestului la domiciliu sau a controlului judiciar, formulată de inculpatul XY, prin avocat.

2. Dispune arestarea preventivă a inculpatului ZX, [.....], cercetat pentru săvârșirea infracțiunilor de dare de mită în formă continuată, prev. de art. 289 alin. (1) Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) Cod penal (3 acte materiale), trafic de influență în formă continuată, prev. de art. 291 alin. (1) Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. (1) Cod penal (4 acte materiale) și constituirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. (1) Cod penal, totul cu aplicarea art. 38 alin. (1) Cod penal, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 01.04.2026 și până la data de 30.04.2026, inclusiv.

În temeiul art. 227 alin. 2 Cod proc. pen., respinge ca neîntemeiată cererea de luare a măsurii arestului la domiciliu, formulată de inculpatul ZX, prin avocat.

Dispune emiterea mandatelor de arestare preventivă.

Executorie, potrivit art. 204 alin. 3 Cod proc. pen.

Cu drept de a formula contestație în termen de 48 de ore de la pronunțarea minutei.

Pronunțată în camera de consiliu, astăzi, 1 aprilie 2026, ora 18:15.

Judecător de drepturi și libertăți,
[.....]

Grefier,
[.....]